

Verzoek van het Gerechtshof te Amsterdam, van 28 december 2004, om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Kawasaki Motors Europe N.V. en de Inspecteur van de Belastingdienst/Douane district Rotterdam

(Zaak C-15/05)

(2005/C 82/18)

(Procestaal: Nederlands)

Het Gerechtshof te Amsterdam heeft, bij arrest van 28 december 2004, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 19 januari 2005, in het geding tussen Kawasaki Motors Europe N.V. en de Inspecteur van de Belastingdienst/Douane district Rotterdam, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1. Is Verordening (EG) nr. 2518/98⁽¹⁾ van de Commissie van 23 november 1998 (PB EG L 315) tot indeling van bepaalde goederen in de gecombineerde nomenclatuur geldig, voorzover de onder punt 5 van de bijlage omschreven nieuwe, vierwielige terreinvoertuigen worden ingedeeld als een voertuig ontworpen voor personenvervoer als bedoeld in post 8703 21 van het GDT?
2. Indien de verordening ongeldig is, kan het GDT dan zo worden uitgelegd dat de onderhavige goederen kunnen worden ingedeeld onder één der onderverdelingen van post 8701 90 van het GDT?

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 2518/98 van de Commissie van 23 november 1998 tot indeling van bepaalde goederen in de gecombineerde nomenclatuur (PB L 315, blz. 3).

Beroep, op 25 januari 2005 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Koninkrijk België

(Zaak C-22/05)

(2005/C 82/19)

(Procestaal: Frans)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 25 januari 2005 beroep ingesteld tegen Koninkrijk België door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door G. Rozet en N. Yerrell als gemachtigden, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

De Commissie van de Europese Gemeenschappen concludeert dat het het Hof behage:

1. vast te stellen dat het Koninkrijk België, door in een kermisonderneming tewerkgestelde personen uit te sluiten van de werkingssfeer van de nationale maatregelen ter implementatie van richtlijn 93/104/EG van de Raad van 23 november 1993 betreffende een aantal aspecten van de organisatie van de arbeidstijd⁽¹⁾, de krachtens de artikelen 1, lid 3, en 17 van deze richtlijn op hem rustende verplichtingen niet is nagekomen;
2. het Koninkrijk België te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Artikel 1, lid 3, van richtlijn 93/104/EG van de Raad van 23 november 1993 betreffende een aantal aspecten van de organisatie van de arbeidstijd, waarin de werkingssfeer van de richtlijn wordt bepaald, voorziet niet in de mogelijkheid om in een kermisonderneming tewerkgestelde personen uit te sluiten van de werkingssfeer van de nationale wettelijke regeling ter implementatie van de richtlijn. Volgens deze bepaling is de richtlijn immers van toepassing op alle sectoren, met uitzondering van het weg-, lucht-, zee- en spoorwegvervoer, de binnenvaart, de zeevisserij, andere activiteiten op zee, alsmede de activiteiten van artsen in opleiding. In een kermisonderneming tewerkgestelde personen worden in dit artikel niet genoemd en voldoen ook niet aan de voorwaarden voor een van de in artikel 17 van de richtlijn genoemde afwijkingen, waarop de Belgische autoriteiten zich overigens niet hebben beroepen. Door een uitzondering in te voeren waarin de richtlijn zelf niet voorziet, heeft België die richtlijn dus niet correct geïmplementeerd en is het zijn verplichtingen niet nagekomen.

⁽¹⁾ PB L 307 van 13.12.1993, blz. 18.

Beroep, op 25 januari 2005 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Groothertogdom Luxemburg

(Zaak C-23/05)

(2005/C 82/20)

(Procestaal: Frans)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 25 januari 2005 beroep ingesteld tegen Groothertogdom Luxemburg door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door G. Rozet en N. Yerrell als gemachtigden, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

De Commissie van de Europese Gemeenschappen concludeert dat het het Hof behage:

1. vast te stellen dat het Groothertogdom Luxemburg, door niet de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen vast te stellen die nodig zijn om te voldoen aan richtlijn 2000/34/EG van het Europees Parlement en de Raad van 22 juni 2000 tot wijziging van richtlijn 93/104/EG van de Raad betreffende een aantal aspecten van de organisatie van de arbeidstijd om de van deze richtlijn uitgesloten sectoren en activiteiten te bestrijken⁽¹⁾, althans door deze bepalingen niet aan de Commissie mee te delen, de krachtens artikel 2, lid 1, van deze richtlijn op hem rustende verplichtingen niet is nagekomen;
2. het Groothertogdom Luxemburg te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De termijn voor omzetting van de richtlijn in nationaal recht is op 1 augustus 2003 verstreken.

⁽¹⁾ PB L 195 van 1.8.2000, blz. 41.

Verzoek van het Landesgericht Korneuburg van 13 januari 2005 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Plato Plastik Robert Frank GmbH en CAROPACK Handels GmbH

(Zaak C-26/05)

(2005/C 82/21)

(Procestaal: Duits)

Het Landesgericht Korneuburg heeft bij beschikking van 13 januari 2005, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 27 januari 2005, in het geding tussen Plato Plastik Robert Frank GmbH en CAROPACK Handels GmbH, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

- 1) Hoofdvraag: „Is in de zin van richtlijn 94/62/EG van het Europees Parlement en de Raad van 20 december 1994 de producent van verkoop, verzamel- of verzendverpakking, anders gezegd de producent van verpakking, altijd degene die beroepsmatig goederen met het als verpakking dienende product rechtstreeks of indirect in verbinding brengt of laat

brengen, en geldt dit ook voor draagtassen? Is dus de producent (leverancier) van de in artikel 3, punt 1, eerste zin, genoemde producten, namelijk producten die worden gebruikt voor het insluiten, beschermen, verladen, afleveren en aanbieden van goederen, en voor hetzelfde doel gebruikte wegwerpartikelen, producent (leverancier) van verpakkingsmateriaal (verpakkingsartikelen), maar niet producent van verkoop, verzamel- of verzendverpakking (producent van verpakking; vergelijk met het overeenstemmende begrip in artikel 3, punt 11, van de richtlijn)?”

- 2) Eerste subsidiaire vraag, voor het geval dat de hoofdvraag bevestigend wordt beantwoord: „Is bijgevolg de producent van een draagtas niet een producent van verkoop, verzamel- of verzendverpakking, maar wel van verpakkingsmateriaal (verpakkingsartikelen)?”
- 3) Tweede subsidiaire vraag, voor het geval dat de eerste subsidiaire vraag bevestigend wordt beantwoord: „Is het in strijd met het gemeenschapsrecht, meer bepaald met het gelijkheidsbeginsel, het verbod van een objectief niet-gerechtigde beperking van de vrijheid van beroepsuitoefening en het verbod op concurrentievervalsing, wanneer in de strafwet van een lidstaat is bepaald dat de producent van verpakkingsmateriaal, in het bijzonder van draagtassen, deze moet terugnemen dan wel moet deelnemen aan een verzamel- en terugwinningssysteem daarvoor, tenzij een verkoper in een volgend handelsstadium deze verplichting overneemt en de producent van verpakkingsmateriaal een rechtsgeldige verklaring in die zin verstrekt?”

Verzoek van het Finanzgericht Hamburg van 5 januari 2005 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Elfering Export GmbH en Hauptzollamt Hamburg-Jonas

(Zaak C-27/05)

(2005/C 82/22)

(Procestaal: Duits)

Het Finanzgericht Hamburg heeft bij beschikking van 5 januari 2005, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 27 januari 2005, in het geding tussen Elfering Export GmbH en Hauptzollamt Hamburg-Jonas, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vraag: